

Tot és possible

Hi havia una vegada, en un poble anomenat Jesús, un nen que es deia Joan al que li agradava molt jugar a bàsquet. Joan tenia onze anys. Era molt alt i prim. Amb una bona sola de peu, com es sol dir. La seva pell era clara i el seu cabell castany, però hi havia un problema. Aquell nen tan alt quasi no tenia diners i disposava de molt poca roba, només podia comptar amb un parell de sabates. Ell i la seva família vivien en una casa de lloguer, que estava molt malmesa. Inclús tenien dificultats per poder dutxar-se, doncs l'aigua no era ben bé aigua, sinó una substància tèrbola.

Els seus pares es deien Cinta i Francesc. Tots dos eren també prims i alts. Cinta no tenia feina, però estava tot el dia netejant la casa el millor que podia. Francesc era pagès, però no disposava de terres pròpies, i quan tornava de les seves feines diàries ajudava sempre a la seva dona en tot el que podia. Era un matrimoni molt ben avingut tot i les seves grans dificultats econòmiques.

En Joan sempre jugava a bàsquet a l'escola. Era bo i deia que volia anar als "cantaires", el club de bàsquet de Tortosa perquè a Jesús no ni havia, però els seus pares no s'ho podien permetre. Ell sempre dia:

- Jo vull anar a un club de bàsquet!

Els seus pares sempre responien:

- Joan, t'ho hem dit un munt de vegades, no pots anar a cap club. Ja ho saps...

Llavors en Joan sempre s'enfadava i, entre sanglots, es tancava a la seva habitació.

Un dia Cinta li va comentar al seu marit, en Francesc, el següent:

- Tard o d'hora l'haurem de deixar a un centre de menors perquè no tenim prous diners per pagar-ho tot. Ell no n'és gens conscient... Francesc es va quedar mut, sense dir ni una sola paraula i se'n va anar a dormir per demà tornar a treballar.

Al cap d'unes setmanes, Francesc, quan va tornar de treballar, li va fer una sorpresa al seu fill: li va regalar una pilota de basquet!

En Joan va exclamar :

Una pilota de bàsquet! Gràcies, pare! Va anar corrents i li va fer una abraçada. La va agafar i va fer un bot i va dir:

- Guau! Aquesta està inflada, no com les dels meus amics!

Cinta l'iva preguntar:

- Com és que has vingut tant tard i com has pogut comprar la pilota, Francesc?

Ell, amb amabilitat, li va respondre:

- He vingut tard perquè si feia una estona més, em pagaven més, per això he pogut comprar la pilota.

Al cap d'uns mesos el propietari de la casa els va comunicar que tenien que marxar perquè la casa estava molt malament i hi havia perill real d'enderrocament. Joan es va acomiadar dels seus amics de tota la vida, entre llàgrimes, perquè se'n anava a viure a Tortosa i havia de canviar d'escola. A Tortosa estava la família de Cinta, per això hi anaven.

Un dia, jugant a bàsquet al costat del pavelló del barri del Temple, el va veure en acció un dels jugadors dels "Cantaires" i es va quedar fortament impressionat de la seva destresa natural. Fins al punt que li va proposar de jugar amb els "Cantaires". En concret, a la secció de cadets. Ell, evidentment, va dir que sí, però primer ho havia de consultar amb els seus pares, els quals, molt gustosament, li van donar el seu permís.

El "Cantaires" el va ajudar a créixer com a persona i com a esportista d'elit. Amb el pas del temps, el nostre Joan va arribar a assolir grans fites esportives, fins que, finalment, quan ja tenia divuit anys, li van oferir un contracte amb el que, per fi, ell i la seva família podrien viure amb totes les comoditats disponibles.

Ja sabeu, amics i amigues, l'esforç i el sacrifici són companys de la bona sort!

Pseudònim: **Bàsquet!**